

[Arbejdsministeren]

Det, vi nu ønsker, er at sætte noget andet ind i stedet for: en mulighed for at give folk uddannelse.

Der er blevet talt meget om, hvad det er for nogle mennesker, der er langtidsledige. Det er mange forskellige typer, der er langtidsledige, men vi kan også se af undersøgelserne, at et flertal er personer – det gælder både mænd og kvinder – med en ringe erhvervsuddannelse og en ringe skolegang, og vi kan også se, at der er mange kvinder blandt de langtidsledige.

Netop det, at en så stor del af de langtidsledige har en dårlig uddannelsesmæssig baggrund, taler for, at man skal give dem en chance ved at give dem mulighed for uddannelse. Det er det, vi gør gennem lovforslag nr. L 109.

Det har været diskuteret meget, om der nu var tilstrækkeligt med uddannelsespladser, og det er også rigtigt, at L 109 er blevet ændret under behandlingen i folketinget, fordi det har været helt afgørende for det flertal, der står bag L 109, at der var uddannelsesmuligheder for de langtidsledige. Derfor er det også således, at loven vil træde i kraft den 1. juli, at den kun vil gælde for personer, der ophører med et arbejdstilbud efter den 1. juli, og at hele den diskussion, vi havde i vinterens løb, om, hvor stor en eventuel pukkel var, er forsvundet. Det, vi har fra den 1. juli og resten af 1985, er 15.000 uddannelsespladser, og det, vi regner med at vi i hvert fald skal kunne klare i forhold til dem, der kun har mulighed for at vælge uddannelse fra 1. juli, er 5.000 pladser i resten af 1985.

Med hensyn til det Danmarkskort, som bl.a. socialdemokratiet har talt så meget om, har man nærmest en fornemmelse af, at socialdemokratiet ikke har haft lyst til at læse indenad, for Danmarkskortet findes. Jeg prøvede at forklare det under et langt samråd. Jeg ved godt, at man ikke må referere, men i bilagene til betænkningen til L 109 og L 110 er det angivet, hvilke uddannelser inden for såvel undervisningsministeriets område som arbejdsministeriets område der er mulighed for at få. Jeg kan også henviser til svaret på spørgsmål 255.

Vi har altså en fordeling af de langtidsledige på køn, på A-kassetilknytning og amtsvis, og vi har også en fordeling af uddannelsespladserne. Jeg kan ikke se, at man kan nå

frem til en bedre analyse af, hvad det er, vi har brug for.

Jeg synes, socialdemokratiet er meget negativt i øjeblikket. Man glemmer helt at se, at det er et forslag med perspektiv i, idet man giver folk mulighed for uddannelse, men det eneste, vi hører, er, at den ene socialdemokrat efter den anden kommer herop på folketingets talerstol og taler om én ting: forlængede dagpenge. Ikke ét ord om det perspektiv, der er i at give mennesker mulighed for uddannelse.

Jeg synes, at både hr. Estrup og fru Lone Dybkjær var inde på dette ved at sige: hvad er det dog for en stiv holdning hos socialdemokratiet? Hvad er det for en stivnethed, der gør, at man ikke kan gå ind i en drøftelse af, om den ordning, man vedtog i 1978, ikke har brug for at blive forbedret og ajourført, så den passer bedre til de vilkår, der gælder i 1980'erne?

Arbejdstilbuddet har virket og virker for nogle, men vi ved alle, at det, der vil være brug for i 1980'erne og i 1990'erne, er uddannelse, uddannelse, uddannelse, og det, vi kan hjælpe med, er at give folk uddannelse.

Så er der blevet talt om, at loven skal revideres, og det står jo helt klart, at loven skal revideres i folketingssamlingen 1986–87, men det er ikke udtryk for, at loven er en forsøgsordning. Det er helt normalt, at man, når man laver så stor en reform, som dette er kaldt, har et ønske om at foretage en vurdering af, hvordan den virker.

Fru Helle Degn var inde på, at en stor del af de langtidsledige er kvinder. Vi ved også, at det, som fru Helle Degn sagde, er kvinder, som har haft en dårlig skolegang og en ringe eller måske slet ingen erhvervsuddannelse, og som sandsynligvis også har børn. Alt det er rigtigt.

Hvad skal vi så gøre for disse kvinder? Vi skal hjælpe dem, og det kan vi gøre på forskellig vis. Vi kan ikke bare køre videre, som det er i dag. Hvis man ser på mit område, arbejdsmarkedsuddannelserne, kan man se en meget kønsopdelt fordeling på de fleste af specialarbejderskolerne, hvor vi har kvinder på rengøringskurserne, og så har vi mænd på det, jeg kalder de traditionelle mandefag. Det er jo ikke så opmuntrende, som det kunne være. Det er da klart, at vi ikke skal tage kvindeområderne fra kvinderne, men vi skal